

ממעין השיירה

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא וראדזין זלה"ה

העלון נתנדב לע"ר רבותינו הקדושים
ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

פרשת
צו - פסח

עלון
מס' 85

מתוך השיעור בספרי רבותינו ז"ע"א
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

הגדה של פסח ספר הזמנים ענין מצה אות ה'

חפזון גאולת מצרים הוא מה שהאיר השי"ת לישראל את מקור היותם באהבה רבה עד שנמשכו אחר השי"ת, אבל היה זה בלא דעת והכרה מושגת, ונצרכו לעבודת עצמם לבוא אל מעלתם בהכרת הדעת

איתא בתזוה"ק (כח:) מצה חסר ממנה וא"ו בגין האי ערב רב דאתערב ביניהו. הענין בזה שביציאת מצרים האיר להם השי"ת ונתן להם גודל אהבה להשי"ת בלי שום חכמה ודעה, ולא הבינו בדעתם מפני מה זה האהבה אצלם, ואז היה כשה"כ (יחזקאל טז) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך וגו' היינו שהיה אז באמת עת דודים, שהשי"ת חפץ להוציא את ישראל ממצרים רק שהיו ערום ועריה והינו שלא היה להם זכות שיהיו ראויים להגאל, ע"כ נתן להם השי"ת אהבה בלא שום חכמה רק שנמשכו אחר השי"ת כשה"כ (ירמיה ב') זכרתי לך חסד נעורך אהבת כלולותיך לכתך אחרי וגו' וכש"כ וגם צדה לא עשו להם. וזהו שנאמר 'כי בחפזון יצאת מארץ מצרים' ולהבין האין שייך לומר בחפזון והלא בהשי"ת אין שום מקרה ח"ו והיה יכול להושיע ולהוציאם גם אחר זה, והאין אמרינו ואלו לא הוציא וכו', אכן מחמת שאז נתן להם השי"ת אהבה בלי שום חכמה וזה אין בקנין האדם שכל דבר שהאדם מבין בדעתו זה אינו נאבד ומה שאינו מבין אין לו בו קנין. ע"כ היה צריך להיות זאת בחפזון מחמת שלא הבינו זאת. ואעפ"כ זה חזק יותר ממה שהאדם מבין בדעתו ואף שאין דעת באדם משיגו. אכן שם היה צריך להיות גם אהבה כזאת כמו באברהם אבינו כשהלך למצרים אמר אמרי נא

אחותי את ואיתא בזוה"ק (לך פא:) כמד"א אמור לחכמה אחותי את והיינו שאברהם אבינו ראה שהולך למקום טומאה ביותר שאף מלאך לא היה יכול לכנוס לשם בזוה"ק (ירא קיז.) והיה ירא שלא יוכל לילך שם בפעולותיו ובדעתו שאין דעתו מספיק שם. ע"כ לקח לעצמו מצה לקשר א"ע באהבה להשי"ת בלי שום דעת כלל. וכל מה שיעבור עליו לא יפריד את עצמו מאהבת השי"ת. וזהו אמור לחכמה אחותי את. וכמו כן הכא אף שהיה אהבה בלא שום חכמה. עכ"ז היה חזק יותר שעי"ז הוציאם השי"ת ממצרים ביד חזקה יותר. שאף כשיצאו ישראל ממצרים לא הגיעו למדרגה יותר מזו רק למלת אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. זה בעצמו היה להם מקודם. אכן החילוק הוא שמקודם לא הבינו זאת בדעתם ואח"כ הבינו זאת בדעתם כדאיתא (ברכות לח.) כד אפיקנא לכוון מצרים אעבד לכוון מלתא כי היכי דתדעון דאנא הוא דאפיקת יתכון. וזהו בגין האי ערב רב אתחסר וא"ו היינו מחמת רוב אהבה שהיה להם היו כל התשוקות שעלו עמהם ממצרים ג"כ טובים. ואף שאח"כ כתוב שהמרו נגד הד"ת. עם כל זה בשעת מעשה היו טובים יען שהיה להם גודל אהבה להשי"ת בלא דעתם כלל. וע"כ נחסר וא"ו דאות וא"ו מורה על פעולת אדם וכאן היה אהבה בלי שום פעולת אדם וחכמה כלל...

שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א

צדה לא עשו להם: בני ישראל בהיותם עבדים במצרים היו בתכלית השפלות והירידה והיו נעדרי הויה וכמי שאינם וכל עלייתם בקודש ביציאת מצרים היה משל גבוה בהארת אור עליון לשנות את טעמם מן הקצה אל הקצה בין רגע, שאז בעת לידת העם נתן להם השי"ת מציאות הויה חדשה קודש קדשים, ואז היו בהתחלת היותם בלא שום דעת וקנין עצמי, והיו כתינוק שנוולד שעודנו אין לו שום כח עצמי ונעדר הכרה ודעת משלו ואין לו התפרדות ממקורו וכל כולו אדוק ותלוי באמו, כן בני ישראל בעת ההיא היו בנקודת הויה הראשונה של קדושת ישראל וכל מציאות של קדושה שלהם היה מלמעלה בלא שום התכונות משלהם ושום הכנה וכלי קליטה לאור הגדול ולאהבה הגדולה אשר האיר

ביציאת מצרים נמשכו בני אחר השי"ת בלא דעת כתינוק שנוולד

איתא בתזוה"ק (כח:) מצה חסר ממנה וא"ו בגין האי ערב רב דאתערב ביניהו. הענין בזה שביציאת מצרים האיר להם השי"ת ונתן להם גודל אהבה להשי"ת בלי שום חכמה ודעה, ולא הבינו בדעתם מפני מה זה האהבה אצלם, ואז היה כשה"כ (יחזקאל טז) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך וגו' היינו שהיה אז באמת עת דודים, שהשי"ת חפץ להוציא את ישראל ממצרים רק שהיו ערום ועריה והינו שלא היה להם זכות שיהיו ראויים להגאל, ע"כ נתן להם השי"ת אהבה בלא שום חכמה רק שנמשכו אחר השי"ת כשה"כ (ירמיה ב') זכרתי לך חסד נעורך אהבת כלולותיך לכתך אחרי וגו' וכש"כ וגם

הבחירה ואל מערכת האדם בהיקף נפרד משל עצמו, כי במקום שאין הסתרת המקור והיחוס מפולש וניכר אין כח בחירה, והפרטים נכללים במקורם.

והנה בשני מיני האהבות האלו יש באחד מה שאין בשני, כי מצד (ההבחנה וההסתכלות על) העצם והמהות הנה החיבור השני הוא עצמי ואמיתי יותר, אבל מצד עולם הבחירה והמעשה הנה הדעת והחיבור המורגש (דהיינו החיבור הבחירי הקניני) הוא חזק ואמיתי יותר, והרי זהו תכלית בריאת האדם בעולם בכח דעת ואפשרות בחירה ומעשה כדי שיכונן ויבנה עצמו בכוחותיו כרצונו, (והכתוב אומר על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגו').

ואמנם בתחילת ההווה בלידת אדם אז עוד אין לו הווה מושלמת וכח עשיה ובחירה משל עצמו ועודנו תלוי ומעורה במקורו, ואז כל היותו הוא מצד התולדה וטבע מולידיו, ואין לו בנין חדש מכח עצמו, וכל כמה שנגדל דעתו ונתחזק כוחו אז בונה בכח בחירתו בנין חדש כרצונו ומתנתק ונעתק אט אט מצורתו הראשונה הגולמית שמתולדתו לצורה חדשה אשר ביסס ובנה כרצונו וכפי מעשיו ואז חיבורו הוא בגונא דזו"ן שמתכונן ע"י הדעת. וכן בני ישראל בתחילת דרכם ובהולדתם לא היה להם שלימות ומעלה קנינית בדעת ובתבונה רק נתגלה אצלם ברגע אחת אהבה העצמית והמהותית כגונא דאח ואחות שזה האהבה כאשר היא בבהירות אצל האדם אז אין דבר יכול להתנגד לה ואין צריך אז עבודה ומעשה ובחירה ורצון כי חיבור זה הוא עצמי בעצם ובמהות אין בה תמורה וחליפין ואפשרות שינוי, והיא קיימת ועומדת בתוקף עוז בלא שום התכוננות ועבודה. וכשירד אברהם אבינו לארץ מצרים שהיא ערות הארץ ומלא טומאה וזוהמה פחד מאד שיפול ממדריגתו ולא יוכל בכח עבודתו ובכח בחירתו להתגבר על תוקף כוחות הרע והטומאה אז התקשר והתדבק בדביקות העצמי שבגונא דאח ואחות אשר בגילוי אהבה וחיבור זה בבהירות אין מקום לשום מונע ולשום הסתרה להסתיר ולבלבל ואז אין גם נסיונות ורצונות ונטיית רעות וכל מערכת הנפש התחתונה נמוגה ונעלמת בהגלות נגלות מהות האמת מי הוא ומה הוא מאין באת וצור מחצבתו קודש, וכאשר מתגלה אור היחוס דהיינו מהות האמת אז כל המעשים ופעולות הנפש מתייחסים אל המקור באורח מפולש ומכיר בבטחה על כל עניניו שהם משל האומן שִׁצְרוֹ וְעָשָׂאוֹ. וכללו של דבר כי במקום הסתרת האור והאמת, אז האדם עומד לעצמו והוא העת לעבודה ולמעשה לברר את עצמו בכל פרטיו ועניניו ולקנות חיים בכח בחירתו אשר ניתן לו, אבל בעת התגלות אור היחוס ומהות האמת אז מערכת האדם נעלמת ונמוגה ואין נסיון ואין חסרון ואין מקום לבחירה ועבודה.

וגילוי אור זה אשר האיר עליהם הקב"ה להוציאם משפלות עצמם בלא דעת והכרה ובחירה משלהם הנה

השי"ת עליהם בפתע פתאום, וכשהאיר הקב"ה אז אור האהבה הגדולה נמשכו אחר השי"ת כצאן אחר הרועה בלא שום דעת והכרה רק כבהמה וכתנינוק שעתה נפקחו עיניו שמציאותו גולמית ומחוסר כל הווה וכח לעצמו.

חפזון היציאה הוא שיצאו בעת גדלות האור עליהם כי לרגע אח"כ היו חוזרים למעמד פחיתותם הראשון

וזהו שנאמר 'כי בחפזון יצאת מארץ מצרים' ולהבין האין שייך לומר בחפזון והלא בהשי"ת אין שום מקרה ח"ו והיה יכול להושיע ולהוציאם גם אחר זה, והאין אמרין ואלו לא הוציא וכו', אכן מחמת שאז נתן להם השי"ת אהבה בלי שום חכמה וזה אין בקנין האדם שכל דבר שהאדם מבין בדעתו זה אינו נאבד ומה שאינו מבין אין לו בו קנין. ע"כ היה צריך להיות זאת בחפזון מחמת שלא הבינו זאת. ואעפ"כ זה חזק יותר ממה שהאדם מבין בדעתו ואף שאין דעת באדם משיגו. אכן שם היה צריך להיות גם אהבה כזאת כמו באברהם אבינו כשהלך למצרים אמר אמרי נא אחותי את ואיתא בזוה"ק (לך פא:) כמד"א אמור לחכמה אחותי את והיינו שאברהם אבינו ראה שהולך למקום טומאה ביותר שאף מלאך לא היה יכול לכנוס לשם בזוה"ק (ירא ק"ז.) והיה ירא שלא יוכל לילך שם בפעולותיו ובדעתו שאין דעתו מספיק שם. ע"כ לקח לעצמו מצה לקשר א"ע באהבה להשי"ת בלי שום דעת כלל. וכל מה שיעבור עליו לא יפריד את עצמו מאהבת השי"ת. וזהו אמור לחכמה אחותי את. וכמו כן הכא אף שהיה אהבה בלא שום חכמה. עכ"ז היה חזק יותר שעי"ז הוציאם השי"ת ממצרים ביד חזקה יותר: הדביקות בין ישראל להשי"ת שמתכונן ונבנה ע"י עבודה והתבררות הנפשות ובהבנת הדעת זהו אהבה קנינית בחירית (וקנין זה נשאר טבוע ומתעצם בו להיות בשר מבשרו), והוא כגונא דחיבור זו"ן שהוא חיבור מצד הרצון והדעת, באשר שאין להם ברית דמים עצמי שבתולדה שאינם מהות ושורש אחד בעצם רק ע"י אהבה בחירית, משא"כ אהבת אחים הוא אהבה מצד הכרת מקור ומהות עצמם שהם אחודים ומעורים זה בזה וזה החיבור אינו תלוי בדעת ובמעשים וברצון כלל וכלל ואי אפשר שיתנתק ויתפרד כלל. וכזה האהבה הוא הדביקות העצמי שבין ישראל לאביהם שבשמים שהם חלק ה' והם בנים למקום דבוקים בו בעצם ובמהות בלא שום הפסק ותנאים, וזה האהבה והחיבור נתגלה בישראל ביציאתם ממצרים.

וכאשר מבורר ומגולה אצל האדם אמיתות מהותו ומציאותו העצמית ומקורו ניכר מפולש מהיכן כוחו מגיע אז הרי הוא נכלל במקורו כגרזן ביד החוצב וכחומר ביד היוצר ואז אין לו התפרדות להיות עומד לעצמו בכח בחירה וכח לעשות חיל, וכן בני ישראל בעת גאולת נפשם אז היה אמיתות מציאותם ומקור ועצם היותם מפולש ובהיר בתכלית הבהירות עד שהיתה פועלת בהם ושולטת עליהם בלא התכוננות משלהם בבחירה ורצון. כי זה הכלל במקום שהיחוס והעצם בהיר אז אין מקום פנוי אל

לאור זה אין קנין וקליטה אצל האדם ואינו עומד לו בעת אשר יתעלם אור זה (כי קנין האדם הוא רק לפי השגתו ודעתו משלו בקנינו אשר קנה ובירר את עצמו בדעת ובמעשה) ולזה היה צריך להיות גאולת מצרים (להוציאם משם להיותם עם ה') בחפזון ובמהירות מיד בעת בהירות ההיא אשר היו עומדים באור הגדול בעת גילוי עיזו ואהבת איתן ונצח שהם יצורי ה' במהות עצמם, כי לרגע קט אח"כ היו שבים וחוזרים אל צורתם ועמידתם הראשונה הפחותה כלעומת שהיו מקודם.

בעת גילוי האור היו עומדים ברום המעלה אבל בלא דעת והכרה, ואז היו נכללים כל כוחותיהם בטובה ולא היה צורך לעבודה ולבירורים

שאף כשיצאו ישראל ממצרים לא הגיעו למדריגה יותר מזו רק למלת אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. זה בעצמו היה להם מקודם. אכן החילוק הוא שמקודם לא הבינו זאת בדעתם ואח"כ הבינו זאת בדעתם כדאיתא (ברכות לח.) כד אפיקנא לכוון מצרים אעבד לכוון מלתא כי היכי דתדעון דאנא הוא דאפיקת יתכון. וזהו בגין האי ערב רב אתחסר וא"ו היינו מחמת רוב אהבה שהיה להם היו כל התשוקות שעלו עמהם ממצרים ג"כ טובים. ואף שאח"כ כתוב שהמרו נגד הד"ת. עם כל זה בשעת מעשה היו טובים יען שהיה להם גודל אהבה להשי"ת בלא דעתם כלל. וע"כ נחסר וא"ו דאות וא"ו מורה על פעולת אדם וכאן היה אהבה בלי שום פעולת אדם וחכמה כלל: בעת יציאת מצרים היו בנ"י בתכלית הקדושה ורום המעלה אבל מכח למעלה והם עצמם היו כאשר היו, ולזה נצרכו אח"כ לעבוד מעצמם להתברר לאט אט עד שיבואו שוב למעלתם הראשונה הזאת אבל בכח עבודתם ובקנין ובדעת ובקישור עצמם בכל כוחותיהם ומידותיהם, ולזה התכוונו (בתקוני זוהר) שבתבת מצה חסר אות הו' שבשם הויה (כי אותיות מצה באתב"ש הוא י"ה, וחסר א"כ רק אות הו') כי הו' הוא האור המושג והגלוי הנקנה ע"י עבודה ואז לא היה מקום ואפשרות לזה כנ"ל, וכל פעולותיהם ורצונותיהם ותשוקותיהם (אשר היו צריכים בירור ועבודה לזככם ולבררם) נכללו אז בקדושה ובאור הגדול, הפורש כנפיו על הכל, עד שאז גם ערב רב עלו איתם דהיינו עירבוביא של כל הכוחות המבוררים והבלתי מבוררים, כי בעת גילוי האור המקור אז אין רע ואין חסרון והכל נכלל בטוב ובקדושה ואין שטן ואין פגע רע ואין מקום וצורך אז לעבודת הבירורים [וכ"כ בס"ק בפ' דברי הגמרא [סוכה מ"ב] שרק מעת אכילת תינוק כזית דגן (בכדי אכילת פרס) אז צריך להתרחק מצוואתו, כי הטעם הוא שהדגן מכניס בתינוק דעת טוב ורע (ומזה הביאו לראיה שעץ הדעת חיטה היה - סנהדרין ע"ב) ומאז אשר נמצא בו דעת משלו צריך הבדלה ובירור בעניניו ונמצא בו טוב ורע, אבל מקודם שנמצא בו דעת אין לו מציאות והתכונות עצמית ולזה כל עניניו נכללים בטוב בלא פסולת ואינו צריך בירור]

וכללות ענין גדול זה נתבאר באורך גדול במאמרים רבים בספר הזמנים ובשאר ספרים, וז"ל (במאמר ג') בפנימיות הביאור בין חמץ ומצה: "ועל זה מורה חמץ בעת שהשי"ת

מסתיר אורו והנהגתו והאדם אינו רואה מפורש מה הוא רצונו ית' ואז יש לאדם התפשטות מה שמחזה דעתו בהנהגה ואז מותר לו שיהא במתינות שצריך לילך בבחירה ודעת אם הוא רצון השי"ת, שבכל דבר הרשות צריך לחשוב מקודם היטב אם הוא רצון השי"ת ואם הוא לפי כחו שהדבר לא ימשול עליו רק הוא ימשול על הדבר ילך בבחירה ולא יכריח עצמו לדבר שמא אינו ברצון השי"ת, וזהו חמץ ענין שהיה ומתינות כדאיתא (סנהדרין לה.) אשרו חמוץ אשרו לדין שמחמץ את הדין שבזה שמשהה אותו וחושב והולך בישוב הדעת ומתינות ימצא לו זכות, לזה נקרא חמץ שמשהה אותו וממשיך לתוכו אור שמורה על בחירה, ומשהה מלעשותו ומחשב לבררה על בוריה ואומר בה דעתו מה שחפץ, והוא רק על פי שכל ודעת האדם ולא רק עפ"י הנהגת השי"ת, והאמת שכן היה כוונת השי"ת בבריאת האדם שיחזה דעתו בהנהגתו ית', וזהו שנתן השי"ת לישראל מדת רחמנות וכח תפלה להתפלל לשנות הנהגה שהוא למעלה מדעתו וקשה לו לקבלה וכדאיתא (סוכה יד.) מה עתר זה מהפך וכו' כך תפלתן של צדיקים מהפכין דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות, וזה מורה כח הדיבור שיכול להתפלל להשי"ת ולומר לו דעה שכן הוא כל עניני תפלה וכדאיתא (פסחים ה.) צדיקים דומין בפני השכינה כנר בפני אבוקה ואבוקה הוא בעית ומקטף אקטופי, ומי יכול לסבול הנהגתו ית' שנמשל לאבוקה, וע"כ הם כל התפלות שאנו מתפללים שהנהגה יהיה כפי תפיסת שכלינו ודעתינו ויכולתינו, שהנהגת אדם נמשל לנר כש"כ (משליכ') נר ה' נשמת אדם, והיינו שרצון האדם בהנהגה ההולכת לאט לאט וכש"כ מעט מעט אגרשנו מפניך, וזה דאיתא (פסחים ז') אין בודקין לא לאור החמה ולא לאור הלבנה ולא לאור הלבנה אלא לאור הנר, כי כל זמן שהוא עודנו לפני החג, אז מחויב האדם לעבוד את השי"ת בבחי' נר, היינו כפי תפיסת דעתו, וע"כ מורה חמץ כמבואר, והנהגה הזאת בכל השנה טובה היא מאוד, אכן בחג של יציאת מצרים אז נאמר ולא יראה לך חמץ וגו', כי בחג הזה צריך האדם לבטל דעתו להמשיך אחר הנהגת השי"ת בלי דעת, כמו שהיו בעת יציאת מצרים...

אכן בפסח שאז רצון השי"ת לעשות אותנו בני חורין צריכין לברר וליפות האכילה כמו שהוא מהשי"ת בלי שום כח אדם ובחירתו ולהמשיך אחר השי"ת למעלה מכח בחירתו ולהיות מבורר רק בטוב בלי שום ספק ולאכול רק מה שהוא מבורר לטוב. שזה החג הוא... ההתחלה מה שהשי"ת הראה התגלות אורו מפורש ונתבטלו מלב ישראל כל חמדות עוה"ז בבת אחת (ולא נתבטלו) והיה הגאולה באורח דילוג ובמהירות, ולזה המצוה לאכול מצה שאין בה פעולה מצד האדם ובחירתו, ומורה על המשכה אחר רצון השי"ת שזה כולו מבורר לטוב בתכלית הבירור. וע"י אכילת מצה מתקנים חטא אדה"ר באכילתו. שע"י מצה נמשכו ישראל לגמרי אחר השי"ת וחזרו אז להתחלת הבריאה לבחי' אדה"ר כמו שהיה קודם החטא שלא היה בו עדיין שום בחירה. והיה אז בן חורין. ובהארת החג הזה פותח השי"ת

ואלה יעמדו על הברכה להפצת אור
תורת רבוה"ק זיע"א

לרפואת הרב לוי מרדכי בן פיגה דבורה
לרפ"ש בתוך שאר חולי ישראל.
נתנדב ע"י משפחתו.

החפץ בעילום שמו
זכות רבינו בעל המי השלוח זיע"א תגן עליו להיושע
בכל טוב סלה

נתנדב להצלחת הבה"ח אהרן קרמר נ"י
נתנדב ע"י משפחתו.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק מנדל ב"ר ישעיה שנוור ז"ל
נלב"ע י"ד תמוז תשפ"א
הונצח ע"י משפחתו שיחי'

מאור עתיקא שישראל המה בנים למקום והמה בני חורין

בתכלית החירות. וכמו שהוציאם מכור הברזל שלא בהדרגה לזאת נצטוו
ישראל בפעולה באכילת מצה להורות על המשכה אחר רצון השי"ת בלי שום
בחירה מצדם. ואין אנו רשאים לאכול חמץ כי מה שהוא בבחירת אדם יוכל אדם
לבוא לספיקות ומיחושים. ואין מהראוי לאדם להכניס עצמו בהסתר ובספיקות".

מי השילוח

שעם לחומרות ישראל באכילתם בפסח

רבינו ר' בונם מפרשיסחא צוקללה"ה אמר בזה"ל כל החומרות שישראל
מחמירים ונוהגים בפסח הם תכשיטין לקדושה רמז לזה "צווארך בחרוזים"
(שיר השירים א'-י'), היינו כי כל אברי האדם והגוף אינו מקבל שום תכשיט שלא
יהי' שום שייכות לדבר הלז להמקום, או על דרך מלבוש או לכסות וכיוצא, אבל
הצוואר מיוחד לקבל תכשיט אף מדבר שאין לו שייכות דהינו שנוטלין דבר
יקר כגון מרגליות ואבנים טובות וזהב אף שאינם לכסות ולא לקור ולא לחום
רק תולין בצוואר לתכשיט, והוא הענין שהחמירו בפסח מחמת שהצוואר הוא
הכלי לקבל האכילות, ובעסק אכילות שייך כל החומרות שאדם מחמיר אף
שאינן בעצם כ"כ מקום להחומרות, ומה גם שחג הפסח הוא בירור באכילות לכן
כל החומרות שהחמירו בזה אף שנראים רחוקים ממצוה הזאת הם תכשיטים
לקדושה, וזהו החילוק שבמעשר שני מפורש (מעשר שני פ"ד מ"ד) מערימין על מעשר
שני ובפסח מחמירין כ"כ, היינו שמצות מעשר שני הוא למען יברכך 'עשר
בשביל שתתעשר' אם כן לבוש מצות השי"ת בזה הוא ג"כ בעשירות והדין נותן
שהעשיר אינו מדקדק כ"כ ומוותר עוד מדילי' ואפילו ע"י איזה סיבה אם אחד
עושה לו עוולה אינו מדקדק עמו ונותן מקום לזכותו, לכן אמרו ז"ל מערימין על
מעשר שני, אבל בפסח המצוה הוא לצמצם ונקראת 'לחם עוני' ואמרו מה דרכו
של עני בפרוסה (פסחים קטו): א"כ לבוש קדושת המצוה בזה לדקדק אף כחוט
השערה, וממילא אף דבר קטן ממש נחשב בכאן לדבר וחשיבות גדול כמאמרם
מה דרכו של כו', לכן נתנו בזה מקום לכל החומרות ולבדוק עד מקום שידו
מגעת ואיסורו במשהו, אך נמצא מבינות בלב הישראלי שבאמת כ"ז הוא רק
לתועלתנו שיהי' כל עשיותינו חשובים ונחשבים ונכללים בקדושה אבל בעצם
אין עניות במקום עשירות. (מי השילוח סוף ח"א)

השיעור השבועי

מאת ב"ק ארמו"ר שליט"א

בספרי רבותינו הקדושים מאז' בעצא וראדזין זיע"א

מתקיים מדי שבוע ביום רביעי בשעה 23:00 בלילה
בבית המדרש דרוהביטש (בעזרי"ל) רחוב מלאכי 9 בעיה"ק ירושלים

בשורה טובה לדורשי ה' וטובו

בעזרי"ת בשעה טובה שיעור הד"ש בספרי רבוה"ק זיע"א

ע"י ב"ק ארמו"ר שליט"א,

בבית החסידים 'סטוטשין' ברחוב גבעת משה 5,

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה ולישול חלק בהוצאת הגליון, (לזכות, לרפואה, לישועה, או לעילוי נשמה) נא לפנות למערכת
במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו.
כמו כן כל מי שיש הערות בעניני הגליון ולכל עניני הגליון ולקבל את העלון במייל יש לפנות בכתובת הנ"ל

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

יו"ל ע"י עמותת מורשת בית איז' בעצא ראדזין ע"ר